

ПЛЕВЕНСКИ НОВИНИ

СЕДМИЧЕНЪ НЕЗАВИСИМЪ ВЕСТНИКЪ

РЕДАКЦИЯ печатница „ИЗГРЪВЪ“. Редакторъ: Ив. Бакаловъ.

Въ отговоръ на една клевета

До Редакцията на вестниците „Плевенски
Новини“, „Северно Ехо“ и „Погледъ“.

Господинъ редакторе,

Отъ известно време насамъ четемъ въ нѣкой плевенски вестници и анонимни позиви, да се шири анонимния писачъ, който съ крокодилски сълзи плаче надъ обезземленитѣ Горно-Митрополчени. Явно е тукъ, че писача е пълненъ съ злоба. Загрижилъ се за Горно-Митрополчени, че били ограбени отъ цинцари. Ами защо той не имъ помогне, кога и какъ е помагалъ?

Лесно е да правишъ демагогия, а трудно е да помогнешъ искрено.

Не бихме си задали трудъ да отговараме на анонимни писачи, ако обаче не се поменуваше името на Горно-Митрополчени и онова на Я. Наумовъ. Дали ние, които всѣки денъ имаме търговски сделки съ Янаки Наумовъ, не го познаваме или ония, които нѣматъ куража да подпишатъ онова що сж написали. Нека не се грижатъ тѣ за насъ, защото ние се считаме че можемъ да се защитимъ.

Че Янаки Наумовъ не е ограбилъ Горно-Митрополчени, ние това открито го твърдимъ. Ние знаемъ, че отъ преди 25 години и до днесъ почти всичкитѣ храни той изкупува, които най-порядъчно ни изплаща. Нашитѣ селяни изключително съ него праватъ търговия, на които до днесъ той никому чрезъ сждъ и другъ насилственъ начинъ не е взелъ имотитѣ.

Вѣрно е, че той е купувалъ имоти, обаче това винаги е ставало по доброволно спазаряване.

Ние открито изказваме нашата благодарностъ къмъ г-нъ Янаки Наумовъ, за гдето той преди войната, презъ войната, следъ войната и до днесъ въ всѣки най критически моментъ е кредитиралъ всички Горно-Митрополчени съ пари и храни, като винаги е вземалъ лихва такава, каквато се плаща въ банкитѣ, а хранитѣ е давалъ въ кредитъ на най износни усло-

вия. Та нима ние и всички Горно-Митрополчени сме забравили кризата презъ зимата 927/928 година, когато беднитѣ наши селяни, пѣкъ и нѣкой по-сѣстятелни Гор.-Митрополчени, които на брой не сж помалко отъ 1/4 отъ цѣлото население нѣмаха храна, а той ги изхрани, като имъ даваше нужната храна на най-износни условия.

За тоя случай не можемъ да пропуснемъ да не искажемъ нашата искрена благодарностъ. Кой другъ би направилъ такава помощъ за Горно-Митрополчени, дали анонимния писачъ, или кой другъ, нека не се крие задъ кулиситѣ, а открито да излѣзе и ни помогне, както г. Наумовъ.

Не можемъ още да не признаемъ, че за да иматъ възможностъ много наши селяни да изкупуватъ имоти на разни емигранти за Аржентина и др., това се дължи съ кредитирането на г-нъ Наумовъ.

За истенността на горното, което изнасяме, се подписваме саморжчно:

Парашкевъ Димитровъ
Вл. Д. Вачевъ, учителъ
Цонко Стоевъ
Василь Нановъ
Петъръ Василевъ
Парашкевъ Неновъ
Павелъ В. Коцовски
Павелъ Георгиевъ
Русанъ Ив. Бояджийски
Спасъ Пачевъ
Димитъръ Качармазовъ
Пачко Ангеловъ
Дончо Трифоновъ
Лечо Динковъ
Илия Николовъ
Иванъ Д. Ненковъ
Лачо Симионовъ
Яно Мреница
Мишо Урбанъ
Цеко П. Беневъ
Петъръ Кировъ
Марко Цоловъ
Цено Лукановъ
Александъръ Ненковъ
Расимъ Шабановъ
Маринъ Тодоровъ
Петъръ П. Младеновъ
Петко П. Младеновъ
Ангелъ Томовъ
Бето Върбановъ
Стефанъ П. Срънка
Парашкевъ Петровъ
Маринъ Найденовъ
Вето Ивановъ
Цеко Дашовъ
Юзефъ Сабо
Димитъръ Николовъ
Петъръ Христовъ
Андрея Лукановъ
Коцо В. Коцовски

Маринъ Лачовъ
Андрея Булерацъ
Банко Ниновъ
Янко П. Грънчаровъ
Цако Василевъ
Василь Ангеловъ
Яно Находа
Василь Вутовъ
Петъръ Дашонъ
Петъръ А Павловъ
Коци Стоевъ
Яно П. Северинъ
Георги Ивановъ
Петко Първановъ
Симионъ Гицовъ
Петко Ереминовъ
Пан. Димитровъ
А. Шпрохъ
Иозефъ П. Миколошъ
Тод. Л. Цвѣтковъ
Пъчо Андреевъ
М. Адамикъ
Сава Илионовъ
Ненко Ангеловъ
Мацо Кабанъ
Павелъ Цоновъ
Василь Коцовъ
Симионъ Костовъ
П. В. Христовъ
Дим. Павловъ
Яна Ив. Хрушка
Доно Петковъ
Стоянъ Николовъ
Цеко Христовъ
Яно Лавровичъ.
Мишо Тополски
Иозефъ Пушкаръ
Пав. Ферковъ
Иозефъ Северинъ
Ст. С. Счора

Палю Я. Чеманъ
Павелъ Станчевъ
Стоянъ Симионовъ
Георги Петковъ
Петъръ Поповъ
Цеко П. Пецовъ
Фрицъ Ф. Дехъ
Филипъ Дехъ
Матей Ниновъ
Адамъ Мотовски Ст.
Коцо Г. Пазвански
Мишо Мега
Палю П. Срънка
Иванъ Цековъ
Никола Цвѣтковъ
Тодоръ Ценовъ
Т. П. Антоносъ
Илионъ Гицовъ
Георги П. Бегунски
Найденъ Михаловъ
Иото Доновъ
Велико Христовъ
Христо Петровъ
Цв. Сп. Ванчовъ
Цеко Василевъ
Иото Вѣтевъ
Тодоръ Мариновъ
Петко К. Грънчаровъ
Ангелъ Василевъ
Иванъ Андреевъ
Иванъ Велчовъ
Данчо Станевъ
Хр. В. Вълковъ
Яно Булерацъ
Трифонъ Василевъ
Вуто Дашовъ
Маринъ Тошковъ
Цано Петровъ
Илионъ Първановъ
Величко Пачковъ

Д-ръ Ник. Ив. Печигарговъ

ПРИЕМА БОЛНИ ЕЖЕДНЕВНО ПО
очни-ушни-носни и гърлани болести.
Отъ 8—12 пр. пл. и отъ 2—6 сл. пл.
Празднични дни само сутринъ.
Кабинетъ срещу паметника, въ зданието на
Ив. М. Печигарговъ.

Рена П. Попова.

Отъ нѣколко години въ насъ се лансира като добра писателка-белетристка нашата уважаема съгражданка, г-жа Рена П. Попова, редакторъ подлистника на в. „Северно Ехо“.

Скромна, безъ да шуми около името си, нѣщо което правятъ много отъ нашитѣ бездарни писатели, г-жа Попова е поднесла до сега на читающето общество много разкази, импресии и стихове въ проза, които се отличаватъ съ изисканъ и цвѣтистъ стиль.

Г-жа Попова е увлекателна разказвачка; тя винаги умѣе да увлече читателя и въ най-дребното събитие, което винаги е майсторски предадено и разработено.

Преди две години тя издаде първата си книга — „Интимни вечери“ — разкази, която имаше голѣмъ успѣхъ. Почти цѣлата наша сериозна критика отбеляза, че тя заслужено ще се затвърди като една отъ добритѣ белетристски у насъ. Тѣзи дни г-жа Попова издаде втора книга — „Сънки“ — разкази. Въ новитѣ разкази сж дадени като сънки хора отъ всички обществени слоеве, които се мъчатъ да превъзможнатъ несгодитѣ на живота и да станатъ негови победители. Но всички стремже сж напрасни — тѣ оставатъ излѣгани, обезсърчени — истински сънки въ живота.

„Сънки“ — новата книга на г-жа Рена П. Попова препоржчваме на всички наши читатели.

Изданието е красиво и струва само 10 лева. Продава се въ всички книжарници и будки на града.

ПОСЛЕДНИ НОЩИ

(МЕДАЛИОНИ)

Приятель, младъ дипломатъ, почна така да ми разказва:

Ако въ срѣда вечеръ, срещу четвъртъкъ, печката ми не пушеше, днесъ щѣхъ да бжда годеникъ на Дора. Странно на пръвъ погледъ, но така е. Въ срѣда вечеръ, печката, като никога, запуши и ме принуди да отворя прозорцитъ. Въ студена стая не е твърде приятно да се стои и вмѣсто да ида, както обикно вено, въ кафене „България“, запжтихъ се у малката брюнетка Лили. Познавахъ я добре. Въ веселие и приятности закѣснѣхъ твърде много, и по нейна покана останахъ да спя — на канапето въ столовата, съседна до спалнята ѝ. Преди да си пожелаемъ лека нощъ, тя настоя да дамъ моята „честна дума“, че нѣма да я „безпокоя“ презъ нощта. Давамъ ѝ я. Поиска и материаленъ залогъ, като допълнение на моята честна дума. Давамъ ѝ портфейла си. Раздѣлихме се и тя остави вратата незаклучена, а полуотворена. „Спалнята ми е пре-много отоплена“, каза тя.

Легнахъ, но сънътъ ми бѣгаше. Загледахъ се въ играющитѣ сънки по стенитъ, отражения на луната. Вслушвахъ се въ шума навънъ бошуващия вѣтъръ, тикъ-такането на стенния часовникъ и долитащитѣ до ушитѣ ми отъ съседната спалня отъ време на време чести покашлювания. Навѣрно Лили е понастинала, казвахъ си. Тя е нежна. Продължавахъ да лежа. Не ми се спеше, а скуката почна да ме обхваща. Черниятъ призракъ на самотността, като че ме дебнеше отъ жгъла на стаята. Ужасъ ме обхващаше. За щастие, пакъ по-силно покашлюване чухъ отъ нейната

спалня. А тази кашлица бѣ призмакъ на животъ. Далечъ отъ менъ скуката, казахъ, и въ мрачината, преправяйки се въ столоветѣ, се вмѣкнахъ въ нейната спалня. . . .

На утрото азъ считахъ себе си за безчестникъ: бѣхъ нарушилъ своята дума. Разбира се, че сутринта рано, измѣквайки ки се отъ нейния домъ, азъ не направихъ намекъ за портфейла си. А въ него бѣше последното ми парично състояние и... и портрета на бждащата ми годеница. . . .

Снощи една изненада. Получавамъ следнитѣ нѣколко слова отъ Дора: „Безполезно е да искате отъ родителитѣ ми моята ржка. Вие поставихте на изпитание Вашата толкозъ лжти засвидетелствувана къмъ мене вѣрностъ, за да останете вѣрени на себе си и на Вашето минало. Не Ви упрѣквамъ. Единъ съветъ. Недейте никога се жени! Наслаждавайте се отъ цѣлата градина на живота, съ нейнитѣ цвѣта и моля ви, вмѣсто да внасяте и отгледвате въ кжци само една саксия — била тя съ най-кривото цвѣте! За неизлишно считамъ да ви предупредя, да не си правите напраленъ трудъ да ми връщате портрета. Азъ този вече го имамъ. Една непозната менъ дама, изглежда да е съ много добро сърдце, ми го изпрати тази сутринъ“.

Азъ, разбира се, вследствие тази бележка, нѣмахъ куража да направя своето предложение. Ахъ, тази печка! Ако въ срѣда вечеръ не димѣше, днесъ щѣхъ да цѣлувамъ снѣжнитѣ ржчици на Дора.

— Ти какъ мислишъ върху това приятелю, обърна се той къмъ менъ.

— Нищо не мисля — отвърнахъ и се засмѣхъ.

— И вие, прекрасни читателки, недейте мисли нищо, не търсете, не ровете смисла и причината на всичко де е. . .

Герго П. Грънчарски
Пано Василевъ
Петко Лазаровъ
Тодоръ Пеловъ
и Пешо Лазаровъ

